Anul XVI
Nr. 32
DECEMBRIE
2026

REVISTA PAROHIEI ORTODOXE
SFÂNTUL NICOLAE DIN ZÜRICH

Doxologia

« Domnul Iisus născându-Se din curata Fecioară, toate s-au luminat... »

25 DE ANI DE SLUJIRE ÎN PAROHIA NOASTRĂ

« Împărăția Ta este împărăția tuturor veacurilor și stăpânirea Ta rămâne întru tot neamul și neamul, Hristoase Dumnezeule »

Cuvintele „Împărăția Ta este împărăția tuturor veacurilor și stăpânirea Ta rămâne întru tot neamul și neamul, Hristoase Dumnezeule, Cel ce Te-ai întrupat din Duhul Sfânt și din pururea Fecioara Maria și Te-ai făcut om…”(Stihiră la Vecernia Crăciunului) exprimă unul dintre cele mai profunde adevăruri ale credinței creștine: Dumnezeu este veșnic, iar împărăția Sa nu are nici început și nici sfârșit. Toate împărățiile și stăpânirile pământești sunt trecătoare, însă împărăția lui Dumnezeu rămâne veșnică. Ea nu este întemeiată pe putere omenească, bogăție sau dominație, ci pe iubire, adevăr, dreptate și pace.

Tema împărăției lui Dumnezeu ocupă un loc central în învățătura Mântuitorului Iisus Hristos. În rugăciunea „Tatăl nostru”, Hristos îi învață pe ucenici să se roage: „Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Matei 6, 10). Prin aceste cuvinte, creștinul cere ca Dumnezeu să împărățească în lume, dar mai ales în inima sa. Împărăția lui Dumnezeu începe în sufletul celui care Îl primește pe Hristos și dorește să împlinească voia Sa. La sfârșitul aceleiași rugăciuni rostim: „Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!” (Matei 6, 13). Aceste cuvinte se leagă în mod direct de tema noastră. Împărăția Îi aparține lui Dumnezeu, puterea Îi aparține Lui, iar slava Lui nu se sfârșește niciodată. Omul poate dobândi putere pentru o vreme, poate deveni cunoscut, bogat și respectat, însă toate acestea sunt trecătoare. Dumnezeu însă rămâne același „în veci”(Evrei 13, 8). Prin urmare, expresia „stăpânirea Ta rămâne întru tot neamul și neamul” ne amintește și de caracterul universal al împărăției lui Dumnezeu. Generațiile se succed, oamenii se nasc și mor, societățile se transformă, însă Dumnezeu rămâne același. Credința transmisă de la o generație la alta este mărturia faptului că împărăția lui Dumnezeu nu este legată de o singură epocă sau de un singur popor. Sfinții Părinți ne spun că împărăția lui Dumnezeu începe în inima omului, care Îl primește pe Hristos și se dăruiește Lui.

Întruparea Domnului Hristos ne arată că împărăția lui Dumnezeu înseamnă iubire, pace și smerenie. Omul nu poate intra în această împărăție dacă se consideră pe sine mai bun sau mai important decât ceilalți semeni. Hristos Însuși ne-a arătat prin viața Sa, că adevărata măreție este legată de smerenie și slujire. Sfântul Maxim Mărturisitorul († 662) explică faptul că „cel mai mare din Împărăția Cerurilor este cel care se smerește”, arătând că apropierea de Dumnezeu este strâns legată de dobândirea smereniei.

Învățăm din Sfânta Scriptură și din cântările liturgice, că Nașterea Domnului Hristos reprezintă smerirea cea mai înaltă a iubirii lui Dumnezeu, începutul mântuirii noastre și arătarea Tainei unirii lui Dumnezeu cu omul: „Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi” (Ioan 1, 14), nu în slavă omenească, ci în peșteră, „culcat în iesle” (Luca 2, 12), ca să ne învețe că împărăția lui Dumnezeu începe în smerenie și aduce pace. În taina acestei păci Sfântul Maxim Mărturisitorul vede unirea celor despărțite: cer și pământ, înger și om, bărbat și femeie, minte și inimă, timp și veșnicie.

Observăm în tabloul înfățișat la Betleem că păstorilor, oameni simpli și cu inimi veghetoare li s-a vestit întâi bucuria cea mare: „Astăzi vi S-a născut Mântuitor, Care este Hristos Domnul” (Luca 2, 11), îngerii au cântat „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, întru oameni bunăvoire” (Luca 2:14), mărturisind că prin Întruparea Domnului omul se împacă cu Dumnezeu, cu aproapele și cu sine. Magii, cercetători ai semnelor cerului, au înțeles prin descoperire cerească și lumina minții că Pruncul Iisus este Împăratul păcii și I s-au închinat, aducând daruri de preț (Matei 2, 1-11); astfel credința se pleacă în fața Tainei, iar cunoașterea se face slujitoare adevărului.

Nașterea Domnului în peșteră este interpretată de Sfinții Părinți ca taina coborârii Celui veșnic în „săracia” noastră. Sfântul Ioan Gură de Aur († 407) spunea că „Fiul are două nașteri: cea mai presus de timp, din Tatăl, și cea „la plinirea vremii” (Galateni 4, 4), din Fecioară, „neobișnuită, plină de cutremur”, prin care „Dumnezeu Se face om, pentru ca omul să se facă dumnezeu” după har, conform afirmației Sfântului Atanasie cel Mare († 373). În același duh, Sfântul Grigorie Teologul († 390) ne cheamă „să prăznuim nu cu cuvinte strălucite, ci cu tăcere plină de uimire, căci Cel necuprins Se cuprinde în trup”.

Născându-Se în mica peșteră din Betleem, Mântuitorul Hristos ne cheamă pe fiecare în parte să ne asemănăm Lui întru smerenie, arătându-ne cu fapta că „omul nu se prețuiește după locul nașterii, ci după duhul dintr-însul”(Sfântul Nicolae Velimirovici), că omul are valoarea supremă, iar nu lucrurile materiale din jurul său. Mai apoi, prin întreaga Sa viață, în cele mai mici amănunte, Iisus „ne-a arătat chipul unei viețuiri de formă dumnezeiască”, precum spune Sfântul Maxim Mărturisitorul, viețuire împodobită cu smerenia ca și cu o haină împărătească. Domnul Iisus Hristos ne este icoană și pildă desăvârșită de smerenie, în faptă și în cuvânt, în cugetare și în simțire, așa cum Însuși ne povățuiește: „Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre” (Matei 11, 29). Acesta este și scopul Întrupării Sale, anume de a putea ajunge și noi la asemănarea cu El, după cuvântul Sfântului Efrem Sirul († 373), care zice: „Numai de aceea Te-ai născut Doamne, ca să nești pe oameni după asemănarea Ta”. Nu putem intra altfel în Împărăția lui Dumnezeu, decât pe poarta smereniei, dacă în viață Îi vom urma și ne vom asemăna Celui ce prin chenoza Sa (Filipeni 2, 6-8) a deschis porțile Împărăției veșnice.

Sfântul Siluan Athonitul († 1938) rezumă întreaga teologie patristică despre smerenie, în cuvinte simple, zicând: „Cum să înțelegi de este sufletul tău sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav este mândru, iar sufletul sănătos iubește smerenia”. Sufletul sănătos înțelege că smerenia este o mare binefacere, este un izvor de pace și de bucurie. Omului smerit, totul îi devine drag inimii, „căci înlăuntrul său Se odihnește Dumnezeu și cântă îngerii”. Chiar și în boală sau necazuri, omul smerit se bucură de mângâierea lui Dumnezeu, pe când cel mândru se sfâșie pe sine însuși, deoarece omul mândru nu cunoaște dragostea lui Dumnezeu și nu înțelege voia Lui. Sfântul Siluan mai observă faptul că „sufletul care s-a dat voii lui Dumnezeu nu se teme de nimic”, în așa fel încât „orice i s-ar întâmpla, zice: Așa este rânduiala lui Dumnezeu”!

Sărbătoarea Nașterii Domnului Iisus se cere prăznuită într-un mod unic, precum tot unic este Cel pe care Îl prăznuim, se cere prăznuită așa cum Își dorește Dumnezeu, iar nu așa cum își dorește lumea. Să luăm aminte, deci, ca nu pe noi să ne serbăm și să ne cinstim, ci pe Cel Care ne-a cinstit mai presus de cuget cu venirea Sa la noi, precum ne învață Sfântul Grigorie de Nazianz († 389): „Să sărbătorim, nu ca la un praznic omenesc, ci ca la unul dumnezeiesc, nu lumește, ci supralumește; nu pe cele ale noastre, ci pe cele ale Celui al nostru, sau, mai bine zis, pe cele ale Stăpânului; nu pe cele ale slăbiciunii, ci pe cele ale tămăduirii; nu pe cele ale creației de la început, ci pe cele ale creației noi de acum”.

Pacea și binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos, Cel Care S-a născut smerit în ieslea din Betleem, să cuprindă sufletele și inimile noastre, pentru a deveni mai buni, mai iertători, mai jertfitori și mai credincioși. Să rugăm pe Mântuitorul Hristos să ne dăruiască sănătate, bucurie sufletească, liniște, iubire în familiile noastre și pace în lume.

Pr. Paroh Romică-Nicolae Enoiu

SCRISOARE PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI

FECIOARA MARIA – RĂSPUNSUL NEAMULUI OMENESC LA CHEMAREA LUI DUMNEZEU !

CĂTRE TOT CLERUL, CINUL MONAHAL ȘI POPORUL DREPT SLĂVITOR DIN ÎNTREAGA ARHIEPISCOPIE

« Cel ce S-a născut din Fecioara Maria este Același care S-a născut din Tatăl mai înainte de veci.»
Sfântul Atanasie al Alexandriei, Discurs împotriva arienilor, III, 33

Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Preacuvioase Maici,
Iubiți frați și surori,

Când sărbătoarea Nașterii Domnului bate din nou la porțile noastre, sufletele însetate de dragostea lui Dumnezeu încearcă să pătrundă mai în adâncul sensului și tainei venirii Fiului lui Dumnezeu ca Om, în lumea pe care a zidit-o. Primim în adâncul sufletelor noastre vestea că Cel făgăduit a fi Mântuitorul nostru Se naște din Fecioara Maria, de care apropiindu-se îngerul lui Dumnezeu, Arhanghelul Gavriil, îi descoperă că ea este «*cea plină de har*» și că Însuși Domnul Dumnezeu este cu ea, să nu se îndoiască de ceea ce urmează să îi spună din partea Lui (Luca 1, 26-38). În însăși nașterea minunată a Fecioarei Maria din Sfinții Ioachim și Ana stă începutul tainei Nașterii lui Hristos. În ea, prin lăsarea în voia lui Dumnezeu, în acel «fie mie după cuvântul tău» (Luca 1, 38), «*taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută*» începe să se descopere. Fecioara Maria devine astfel «Templul» prin care Dumnezeu va intra în lume. Vestea pe care i-o aducea tinerei fecioare avea să fie aceea a începutului unei împreună-locuiri a lui Dumnezeu-Omul cu noi oamenii, care se va împlini prin ea. În și prin Fecioara Maria se deschide înțelegerii omului însăși taina Înomenirii Cuvântului lui Dumnezeu, făgăduit lui Adam și Evei, protopărinții noștri (Facere 3, 15). «Iată – spune Dumnezeu prin Isaia proorocul – *Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel*» (Isaia 7,14) – nume care se tâlcuiește «cu noi este Dumnezeu».

Ea este răspunsul neamului omenesc la chemarea adresată lui de către Dumnezeu, după căderea din Rai.

Fecioara Maria este cea prin care Cerul și pământul se unesc pentru veșnicie, spre mântuirea omului și slava lui Dumnezeu. Sfântul Irineu de Lyon ne spune : «*Precum Eva, prin neascultare, s-a făcut pricină morții pentru ea însăși și pentru întreg neamul omenesc, la fel Fecioara Maria, prin ascultare, s-a făcut pricină de mântuire pentru ea însăși și pentru întreg neamul omenesc*» (Împotriva ereziilor III, 22, 4). Ea devine Maica lui Dumnezeu, a Fiului Celui Veșnic, prin care Dumnezeu se pogoară la om și omul își găsește locul la sânul lui Dumnezeu. Ea este Biserica sfințită care prin Duhul Sfânt L-a zămislit pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, dăruind lumii pe Mântuitorul. Ca și ea, Biserica cea pământească – ca și fiecare dintre noi – primește Cuvântul, Îl poartă și Îl dăruiește lumii. Nu asupra ei însăși atrage atenția Maica Domnului, ci cu multă smerenie Îl poartă către lume pe dumnezeiescul său Fiu. În Betleemul Iudeii, Cel care Se naște din ea în simplitatea și sărăcia ieslei, este primit și purtat și în brațele ei, nu numai în pântecele ei, cu toată grija și smerenia în fața tainei dumnezeiești care prin ea se dezvăluie și nouă. Înțelegem prin ea că Nașterea lui Hristos înseamnă și o chemare pentru fiecare în parte, că precum Fecioara Maria s-a făcut locaș lui Dumnezeu prin persoana și viața ei, și noi să devenim locaș Lui și prin viețile noastre să vestim lumii Nașterea cea mântuitoare.

Preaiubiți frați și surori în Domnul,

Același răspuns pe care l-a dat Fecioara Maria, l-au dat și cei chemați să Îi urmeze mai apoi, care au devenit apostolii Lui – iubitori, credincioși, devotați – deși imperfecți, ca tot omul. Urmând cuvântului Învățătorului lor, au făcut și ei fapte și minuni pe care niciodată nu le-au putut închipui. «*Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face…*» (Ioan 14, 12) – i-a încredințat Mântuitorul. Precum Fecioara Maria, « noua Evă », credincioasă cuvântului lui Dumnezeu, a adus lumii mântuirea prin nașterea lui Hristos, așa toți ucenicii deveniți apostoli – precum și toți cei care de-a lungul veacurilor au crezut și și-au încredințat viața Lui și lucrării cuvintelor Lui – au purtat adevărul mântuitor al Evangheliei, lumii întregi, și noi fiind moștenitorii acestui adevăr.

Cei ce s-au făcut prietenii Lui, începând cu Sfântul Ioan Botezătorul, cu Apostolii și cei care au venit după ei, au fost fiecare în parte cinstiți și urâți în același timp de contemporanii lor; considerați pierduți pentru unii, dar regăsiți pentru Dumnezeu; care au trăit peste tot unde Domnul îi chema, dar nicăieri ca fiind al lor; pierzând prieteni pământești, câștigând pe Prietenul ceresc; pierzându-și uneori propria viață, pământească, însă câștigându-o pe cea cerească; renunțând la tot, colindând și vestind până la capătul pământului pe Cel iubit, Frate și Domn al lor, luând parte la cea mai mare operă sau lucrare dintre toate care au existat vreodată pe pământ – cea de mântuire a omului –, pornită din mica iesle a Betleemului, sau din tainica încăpere a Fecioarei în care Arhanghelul i-a vestit pe Iisus care Se va zămisli și naște din ea și la care ea a răspuns «*iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău*» (Luca 1, 38). Precum răspunsul Fecioarei, și ei și mulți alții au zis « da » lui Dumnezeu, când toți au spus « nu », care au sperat în ciuda lipsei oricărei speranțe, care au avut credința cea dreaptă în Mesia Cel așteptat, în ciuda tuturor îndoielilor, care au lăsat totul și au urmat Lui până la capăt, după cuvântul Lui, «*cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui*» (Matei 10, 22).

Iubiți credincioși,

Sfântul Sinod al Bisericii noastre a dedicat anul 2026 ***pastorației familiei creștine și sfintelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, monahii, soții și mame)***. Este un bun prilej pentru a ne întoarce cu multă smerenie și rugăciune către Hristos Domnul și către Preacurata Sa Maică, dar și către toate sfintele femei din calendar, pentru familiile greu încercate astăzi în vâltoarea societă-

continuare în pagina 4

ților în care trăim. Părinți și copii, cei care încep viața de familie, cei care se gândesc încă cum și cu cine să o înceapă, cei care ajung la capăt de drum, toți au nevoie de darul și ajutorul lui Dumnezeu. Pe fiecare în parte Dumnezeu îl cheamă și îl binecuvântează fie la început de drum în familie, fie pe cale, fie prin darul vieții prin nașterea de prunci. În Biserică, în familie și în mănăstiri să ne rugăm unii pentru alții și să purtăm cu dragoste în inimile noastre pe cei în încercări.

Martori fiind și noi la Nașterea cea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos, să răspundem chemării celei iubitoare pe care El, Pruncul din Betleem, ne-o adresează, de a urma Lui în toate zilele vieții pe care și noi am primit-o în dar de la Părintele ceresc. A-I urma înseamnă a întinde mâna celui care are nevoie de noi, precum El ne-a întins mâna Sa mântuitoare încă din ieslea celor necuvântătoare. Înseamnă, de asemenea, a ierta și mângâia pe fratele nostru precum El S-a făcut Fratele nostru și ne-a adus iertare și mângâiere cerească. Însemnă a-L iubi pe El și a iubi pe aproapele nostru precum El ne-a iubit și ne iubește. Din chemarea și răspunsul nostru, precum din chemarea și răspunsul Fecioarei Maria și al tuturor sfinților și celor care au crezut peste veacuri, se vor hrăni și întări în credință și generațiile prezente și viitoare.

Vă urez tuturor ca sărbătoarea Nașterii Domnului din acest an să vă fie prilej de bucurie și de mângâiere sufletească, iar în Anul Nou să vă facă parte Domnul Dumnezeu Cel în Treime lăudat de binecuvântările cele netrecătoare ale Împărăției Sale !

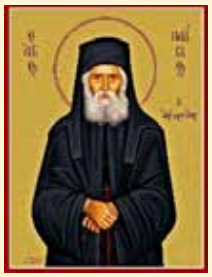
La mulți ani!

Paris, Praznicul Nașterii Domnului

Al dumneavoastră, de tot binele doritor,
† Iosif,
Arhiepiscop al Europei Occidentale
și Mitropolit al Europei Occidentale și Meridionale

RUGĂCIUNEA PENTRU LUME
a Sf. Cuv. Paisie Aghioritul

Dumnezeul meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de Biserică; dragostea Ta să-i aducă pe toți lângă Tine.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități trupești.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități sufletești.
Pomenește, Doamne, pe conducătorii țărilor și ajută-i să conducă creștinește.
Pomenește, Doamne, pe copiii care provin din familii cu probleme.
Pomenește, Doamne, pe familiile care au probleme și pe cei divorțați.
Pomenește, Doamne, pe orfanii din toată lumea, pe toți cei îndureraţi și nedreptățiți în această viață, pe văduvi și pe văduve.
Pomenește, Doamne, pe toți cei întemnițați, pe anarhiști, pe narcomani, pe ucigași, pe făcătorii de rele, pe hoți, luminează-i și ajută-i să se îndrepteze.
Pomenește, Doamne, pe toți cei înstrăinați.
Pomenește, Doamne, pe toți cei ce călătoresc pe mare, pe uscat și prin aer, și-i păzește.
Pomenește, Doamne, Biserica noastră, pe slujitorii sfințiți ai Bisericii și pe credincioși.
Pomenește, Doamne, toate frățiile monahale, pe stareți și pe starețe, pe monahi și pe monahii.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt în vreme de război.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt prigoniți.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt precum păsările vânate.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care și-au lăsat casele și serviciile lor și se chinuiesc.
Pomenește, Doamne, pe săraci, pe cei fără casă și pe refugiați.
Pomenește, Doamne, toate popoarele, să le ții în brațele Tale, să le acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să le păzești de orice rău și de război. Și iubita noastră țară, zi și noapte să o ții la sânul Tău, să o acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să o păzești de orice rău și de război.
Pomenește, Doamne, familiile chinuite, părăsite, nedreptățite, încercate și dăruiește-le lor milele Tale cele bogate.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de tot felul de boli sufletești și trupești.
Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care ne-au cerut nouă să ne rugăm pentru ei.

2026 - „Anul omagial al pastorației familiei creștine”

Primul exemplu de familie din istorie: Adam și Eva

După crearea lui Adam, Dumnezeu a spus: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Facerea 2, 18). Prin crearea Evei, a apărut practic prima familie din istorie, care a trăit în Rai până la momentul căderii în păcat. O familie care poate fi considerată, fără nici o exagerare, un prototip al familiei creștine.

Când oamenii sunt întrebați care este cea mai importantă caracteristică a unei familii fericite, răspund adesea nominalizând iubirea.

Viața primei familii în Rai

Între Adam și Eva, iubirea, însă, nu era ceva pătimaș, trecător, redus la o atracție fizică reciprocă, ci însăși împărtășirea neîncetată de harul dumnezeiesc care lucra asupra lor în multe modalități. Iubirea lor era una desăvârșită pentru că se întemeia pe o înțelegere reciprocă deplină, pe comuniunea adusă de rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu pe care o săvârșeau împreună, dar și pe armonia a două suflete pline de pace și liniște, necorupte de nici un păcat. Așadar, nu este de mirare că Adam și Eva alcătuiau în Rai o familie care poate fi considerată drept modelul avant la lettre al celei creștine. Lipsiți de orice grijă, pentru că simțeau permanenta purtare de grijă a lui Dumnezeu, străini de orice ceartă, întrucât împărtășeau o dragoste sinceră și deplină, Adam și Eva ar fi progresat la infinit în cunoașterea iubirii dumnezeiești și într-o tot mai continuă și plină de semnificații legătură a comuniunii între ei dacă nu ar fi intervenit căderea în păcat.

Rugăciunea - stâlp neclintit al vieții de familie

Consecințele dezastruoase ale căderii în păcat a lui Adam și a Evei au fost multiple: părăsirea Raiului, eforturile muncii, suferințele bolilor, necazurilor și îmbătrânirii, iar, în cele din urmă, spectrul morții trupești. Greutățile pe care familia primordială a trebuit să le înfrunte nu s-au redus însă la elementele enumerate mai sus. Au trebuit să îndure și șocul primei crime din istorie, când Cain l-a ucis pe Abel, trăind groaznica pierdere a unuia dintre fii și împietrirea sufletească a celuilalt fiu. Însă au reușit să înfrunte toate aceste necazuri și suferințe pentru că, deși nu mai trăiau acum în Rai și nici nu mai beneficiau permanent de bucuria și dulceața sufletească neîncetată care-i însoțea prin lucrarea harului dumnezeiesc, totuși păstrau încă multe calități importante, daruri sufletești de mare preț care pot fi de folos și familiei creștine de astăzi. În primul rând, Adam și Eva nu au încetat să se roage. Desigur, rugăciunea lor nu mai era una doar de laudă neîncetată adresată lui Dumnezeu. Au început să săvârșească și rugăciunea de pocăință (părerea de rău pentru căderea în păcat și cererea iertării din partea lui Dumnezeu), rugăciunea de cerere a ajutorului dumnezeiesc (pentru că acum nu mai trăiau într-o lume în care nu le lipsea nimic, ci aveau nevoie de sprijin la tot pasul), rugăciunea fierbinte pentru ușurarea necazurilor și nevoilor fiilor și fiicelor lor și rugăciunea de mulțumire pentru binefacerile primite. De altfel, și Sfântul Grigorie Palama ne descrie această viață de rugăciune care trebuie să fie prezentă permanent: „Zilnica noastră convorbire cu Dumnezeu prin rugăciune și prin psalmodie liniștește toate asalturile împotriva noastră și transformă și îndepărtează poftele cele trupești, și cunoștința cea nefolositoare a lumii acesteia o face nebună, curăță înfumurarea și uciderea o nimicește și dăruiește păzirea legii și protecție cetăților și caselor, sufletelor și trupurilor și celor care trăiesc în căsătorie (s.n.) și celor care sunt chemați la viața în singurătate, într-un cuvânt, aceasta este locul și siguranța

tuturor bunătăților, păzirea și izbăvirea de tot răul și necazul” (Sf. Grigorie Palama, Omilii, Ed. Anastasia, 2007, p. 218).

Buna înțelegere - o calitate netrecătoare a familiei fericite

Nu ni se spune nicăieri că Adam și Eva s-ar fi certat vreodată. Buna înțelegere între ei a continuat și după plecarea intempestivă din Rai. Și trebuie remarcat aici că temelia oricărei căsnicii trainice și fericite depinde în primul rând de această bună înțelegere. Înțeleptul rege Solomon spunea: „Mai bine să locuiești în pustiu decât cu o femeie certăreață și supărăcioasă” (Pilde 21, 19), iar Isus, fiul lui Sirah, afirma că însăși înțelepciunea dumnezeiască se bucură de trei lucruri: „unirea fraților, dragostea între prieteni și bărbatul cu femeia care se înțeleg bine unul cu altul” (Ecclesiasticul 25, 2). Într-o serie de interviuri scurte acordate unei televiziuni acum mai mulți ani, numeroase cupluri care ajunseseră la sărbătorirea a 50 de ani de căsnicie afirmau că secretul căsniciei lor îndelungate fusese tocmai buna înțelegere, la care se adăuga și dorința continuă de a se sprijini reciproc în încercările și greutățile inerente fiecărei vieți de familie. Oare nu sunt buna înțelegere și sprijinul reciproc dovezile incontestabile care arată iubirea creștină prezentă în mijlocul unei astfel de familii?

Iubirea sufletească și atracția trupească

Totodată, Adam și Eva au păstrat, în plus față de rugăciune și buna înțelegere, o dragoste reciprocă în care nu a prevalat atracția fizică asupra celei sufletești. Este firesc ca un bărbat și o femeie care doresc să alcătuiască o familie să resimtă și această atracție de ordin fizic, dar, dacă este singurul element pe care-l au în comun, fără a-i adăuga buna înțelegere, cunoașterea adecvată a calităților și defectelor celuilalt, dar și o curată și sinceră iubire sufletească, atunci viitoarea căsnicie va dura fix atât cât va persista atracția fizică. Aceste iubiri pătimașe, strict trupești, nu au viață îndelungată și se topesc asemenea zăpezii primăvăratice în fața soarelui arzător al necazurilor și încercărilor.

Așadar, rugăciunea, buna înțelegere și dragostea sufletească sunt temeliile statornice și vii ale familiei creștine și ne-au fost lăsate ca o moștenire de mare preț încă din vremea cuplului primordial Adam și Eva. Depinde doar de noi să le facem lucrătoare în viața familiilor noastre, astfel încât și copiii noștri, la rândul lor, să le poată urma ca model în familiile pe care le vor întemeia mai târziu.

Pr. Adrian Agachi

Lăsați copiii să vină la Mine!

Educația în familia creștină și cultivarea culturii autentice

Educația în familia creștină este temelia formării omului întreg, deoarece îmbină transmiterea credinței cu formarea caracterului. Familia funcționează ca „Biserica de acasă", unde părinții transmit prin cuvânt și exemplu valori precum adevărul, cinstea, responsabilitatea și respectul pentru aproapele. În contextul actual, școala și societatea în general se confruntă cu relativism moral și presiunea performanței cu orice preț. Familia creștină poate corecta această derivă prin cultivarea conștiinței și a lucrului săvârșit în duhul smereniei și al slujirii aproapelui. Când educația familială și cea de școală conlucrează, rezultatul este un elev/student capabil nu doar să cunoască, ci și să trăiască adevărul. Astfel, familia devine factor esențial pentru însănătoșirea mediului social și academic și în mântuirea lumii prin formarea de persoane autentice.

În teologia ortodoxă, persoana umană este chemată la îndumnezeire prin relație și comuniune. Familia nu este doar o instituție socială, ci un spațiu eclesial în miniatură. Textele din Efeseni 6, 4: „Creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului" și Pilde 22, 6: „Învață pe tânăr calea pe care trebuie să meargă" - fundamentează responsabilitatea părintească ca lucrare duhovnicească. Sfântul Ioan Gură de Aur dezvoltă această idee în *Omilii la creșterea copiilor*. Pentru el, educația este o lucrare ascetică: părintele este „meșter care modelează sufletul copilului prin cuvânt, pildă și rugăciune". Scopul nu este acumularea de informații, ci formarea unei dispoziții lăuntrice spre bine.

În familie, copilul învață să asculte înainte de a răspunde, să ceară argumente, să recunoască autoritatea competenței. Această dispoziție este premiza dezbaterii oneste și a evaluării colegiale corecte. Educația morală are o importanță fundamentală în construcția personalității. Educația intelectuală fără valori morale înseamnă un caracter incomplet și îndoielnic. Nu putem vorbi de caractere bune fără educație morală adecvată, care trebuie desfășurată pe parcursul întregii vieți.

Promovarea principiilor de integritate și performanță are ca scop formarea unor comportamente și atitudini corecte, pe care tinerii să le adopte în viața de zi cu zi. Efectele sociale ale lipsei unor valori autentice se pot materializa, în mod concret, printr-o serie de urmări: deprecierea calității educației; instalarea unor percepții negative la nivelul societății despre ceea ce reprezintă învățământul, subaprecierea studiilor. Atunci când instituțiile ce activează în sectorul educațional, dar și personalul din cadrul acestora, adoptă și aplică în mod responsabil standarde de integritate, se poate afirma că atât sistemul de învățământ, cât și societatea beneficiază de baza fundamentală pentru cetățeni responsabili și pentru o societate bazată pe valori autentice.

Credința ortodoxă nu se opune rațiunii, ci o deschide spre sens și responsabilitate. Sfântul Maxim Mărturisitorul vorbește despre rațiunea luminată de har, care nu anulează cercetarea, ci o orientează. Familia și școala împreună vizează formarea persoanei responsabile. Școala solicită corectitudine, onestitate intelectuală și integritate științifică, iar familia creștină formează conștiința care face aceste exigențe dezirabile. Școala duminicală, duhovnicia și comunitatea parohială funcționează ca mediatori între cele două sfere, oferind limbajul și practicile care traduc valorile familiale în limbajul academic.

Valorile trăite acasă trebuie să se regăsească în atitudinea față de studiu. Practic, aceasta înseamnă ca părinții să discute cu copiii despre cum se aplică onestitatea în teme, proiecte, examene.

Familia creștină, înțeleasă ca spațiu teologic și pedagogic, este mediul privilegiat al acestei cultivări. Atunci când transmite valorile adevărului, responsabilității și respectului, ea produce habitusul care face posibilă integritatea de orice fel. Astfel, articularea coerentă dintre familia creștină și școală este esențială pentru cultivarea unei culturi autentice și pentru formarea persoanei responsabile.

Pr. Dr. Sebastian Gabor

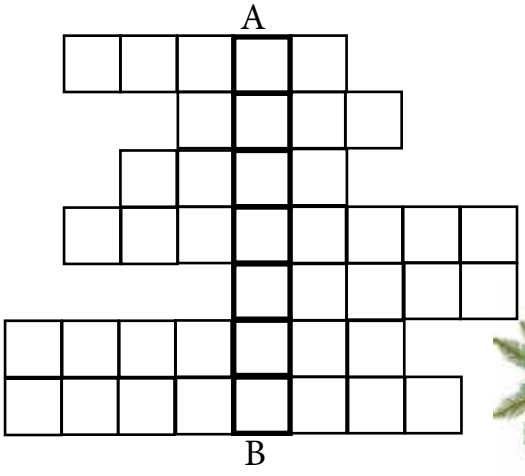

Rebus la Naşterea Domnului Hristos

Descoperiţi pe verticala A-B cum se mai numeşte Praznicul Naşterii Domnului.

1. Fecioara Maria este numită … Domnului.
2. Domnul Hristos S-a născut în vremea Împăratului …
3. Magii de la Răsărit se mai numesc …
4. Unul dintre Magi se numeşte …
5. Fecioara Maria a mers la Bethleem cu Bătrânul …
6. Pruncul Iisus a fost profeţit cu numele …
7. Cântăm colindul „ O ce veste …”

VINE-O STEA SĂ NE COLINDE

de Girel Barbu

Vine-o Stea să ne colinde,
leru-i ler, refren frumos,
tot pământul se aprinde
de Lumina lui Hristos.
Steaua cântă leru-i ler,
se cutremură văzduhul,
la fereastră-ntregul cer,
Tatăl, Fiul şi cu Duhul.

COLIND

de Ignatie Grecu

Cel nemărginit
Se face copil.
Se culcă-n iesle
Ca-ntr-un potir.

Peştera, staul
pentru dobitoace,
Biserică luminoasă
şi sfântă se face.
Fecioara, curata,
tron şi altar,
aduce pe Domnul
nostru în dar.

Iosif şi păstorii
cu-alai îngeresc
lui Iisus se-nchină
şi Îl preamăresc.

Orice clipă poate fi un timp

„O mie de ani înaintea Ta sunt ca ziua de ieri care a trecut și ca straja nopții" spune psalmistul (Psalmul 89), recunoscând „nimicnicia" omului care trece ca o umbră pe pământ. În comparație cu veșnicia, nici mileniul și cu atât mai puțin răstimpul vieții nu par să însemne mare lucru: "Anii noștri s-au socotit ca pânza unui păianjen; zilele anilor noștri sunt șaptezeci de ani; Iar de vor fi în putere optzeci de ani (…) Că trece viața noastră și ne vom duce." (Psalmul 89). Și totuși o zi are valoare infinită înaintea lui Dumnezeu, ea poate fi distanța dintre Rai și Iad. La denia din Joia Mare cântăm acestă recuperare a timpului prin mântuire: „Întru o zi ai învredincit, Doamne, pe tâlharul în Rai" (Luminânda Vinerii celei Mari). Mila și dragostea lui Dumnezeu, întâlnind mărturia și pocăința tâlharului de pe cruce, șterg o viață întreagă de fărădelege și înlocuiesc o zi de amar canon cu o veșnicie în Rai! Durata timpului nu mai are astfel nici o însemnătate: o zi e mai de preț decât o viață și poate echivala chiar o veșnicie. În tensiunea aceasta dintre derizoriu și esențial, în contradicția dintre efemer și veșnic, într-un timp care se contractă până la dispariție și care totodată se dilată până la a cuprinde sensul întreg al existenței, se desfășoara viața omului pe pământ.

Dumnezeu nu are nevoie de timp. El este din veșnicie, dinainte de timp. Pentru noi a creat timpul ca mijloc spre desăvârșire. Cunoscând toate, El vede trecutul, prezentul și viitorul laolaltă, ca pe un prezent continuu. Doar omul își măsoară viața, e supus schimbării în timp, cunoaște așteptarea celor viitoare și amintirea celor trecute. Pentru om timpul e uneori un dar pe care se bucură să îl folosească iar alteori o povară întrucât îl responsabilizează, îl obligă să îi dea o bună întrebuințare. Prezentul, clipa de față, îi pare o iluzie; ea nu este decât o linie imperceptibilă între timpul trecut și cel viitor. Ea devine trecut de îndată ce este observată, trece înainte de a apuca să fie trăită, ca și cum nu ar exista. Cu toate acestea suntem îndemnați să trăim exclusiv în prezent, fără a ne tulbura cu amintirea trecutului sau cu grija viitorului. Niciunul dintre ele nu există în sens duhovnicesc: trecutul nu mai poate fi retrăit, iar viitorul s-ar putea să nu mai vină niciodată. Singurul timp de care dispunem e cel prezent iar acesta ne fuge printre degete ca un fir de nisip, ca o picătură de apă. Și astfel nu mai avem nimic. Părintele Arsenie Papacioc spunea, că „orice clipă poate fi un timp și orice suspin poate fi o rugăciune." Cu alte cuvinte, pentru orice om o zi poate fi mult mai mult decât o înșiruire de clipe fugare, nebăgate în seamă, sau mai rău, o zi în care „omorâm timpul" – crunt adevăr în această expresie! Clipa "crește" în rugăciune, în loc să fugă se face timp. Iar timpul se lasă trăit, din el putem face o zi ca aceea în care tâlharul a furat Raiul. După socoteala părintelui, o zi în rugăciune e cât o veșnicie petrecută în dragostea lui Dumnezeu.

Ce sunt atunci cei 25 de ani de existență a parohiei noastre în Zürich? Firav răstimp în comparație cu bisericile vechi ale orașului sau cu cei 900 de ani în care nu a existat ortodoxie în aceste locuri. Dar 25 de ani în care duminică de duminică, sărbătoare de sărbătoare, zeci și sute de suflete s-au adunat în sfânta biserică și și-au îndreptat privirea duhovnicească spre Dumnezeu, au făcut din clipă timp și din suspin rugăciune… sunt mii de zile în care poate, prin pocăință și mărturisire, Mântuitorul a încredințat nenumărați „tâlhari" de Rai. În 25 de ani, nevăzut și nebănuit, timpul s-a înveșnicit și pământul aceasta s-a umplut de sfinți. Așa nădăjduim, căci acesta este rostul și rodul bisericii. Și cine poate ști în afară de bunul și atotștiitorul Dumnezeu?

Pentru ochiul scrutător și riguros în științele exacte, socoteala aceasta poate părea exagerată, rotunjind și aproximând până devine o funcție matematică ce tinde la infinit. Deși rezultatul ei nu se poate verifica, ea are totuși un temei real. O parohie nu e ca un arbore care rămâne în loc și crește atâta timp cât e lăsat, cât nu e tăiat sau smuls, ci mai degrabă ca un copil care rămâne în viață și crește numai dacă e îngrijit.

Douăzeci și cinci de ani lăsați să își urmeze cursul și să treacă de la sine sunt un timp ce duce spre moarte. Nici pruncul, nici biserica nu pot supraviețui atât de mult fără purtarea de grijă lui Dumnezeu manifestată prin oameni. Așa cum un copil trebuie hrănit și are de trecut prin multe dificultăți, boli și spaime până la maturitate, pentru toate având nevoie de ajutor, nici biserica nu este cruțată de ispite. Pe acestea le trece numai prin dragostea slujitorilor și enoriașilor care îi dobândesc mila lui Dumnezeu. Hrana ei este rugăciunea fiecăruia în parte și rugăciunea laolaltă la care însuși Mântuitorul este de față – "unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor" (Matei 18, 20). Și dacă trecerea timpului nu a măcinat-o și nu a pierdut-o, înseamnă că multele clipe nu au fost în zadar. Din ele s-a făcut în inimi timp de rugăciune primită de Dumnezeu. Pentru ele biserica a dăinuit și s-a făcut poartă spre Rai. Așa să fie cu mila Domnului până la sfârșitul veacului! Amin!

Iulia Cârjeu

Rugăciune de mulțumire pentru binefacerile primite de la Dumnezeu

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Dumnezeule a toată milostivirea și îndurarea, Care ai nemăsurată milă, nespusă și neajunsă iubire de oameni, căzând acum către a Ta slavă cu frică și cu cutremur aducem Ție mulțumire pentru binefacerile de care ne-ai învrednicit pe noi, nevrednicii robii Tăi.

Te slăvim, Te lăudăm și Te cântăm ca pe un Domn, Stăpân și Făcător de bine. Și iarăși căzând înaintea Ta, Îți mulțumim și cu smerenie ne rugăm nemăsuratei și negrăitei Tale milostiviri ca și de acum înainte să ne dăruiești faceri de bine, ca să sporim în dragostea de Tine și de aproapele nostru. Izbăvește-ne Doamne de tot răul și necazul, dăruiește-ne liniște și binecuvântare. Și ne învrednicește ca în toate zilele vieții noastre totdeauna mulțumire să-Ți aducem și să grăim și să cântăm cele preabune și preaslăvite Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin

CRIZA FAMILIEI CONTEMPORANE

Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul observa că soții sunt în zilele noastre ca „petardele” sau ca „artificiile”. Nici nu intră bine în casă, obosiți de la serviciile lor, din care luptă să își plătească ratele acumulate ca urmare a dorințelor și poftelor pe care le au, unele dintre ele irațională și fără valoare în plan spiritual, că imediat „li se aprinde fitilul”. De aici, cuvinte grele, injurii, critici, acuzații, separare, divorț și partaj.

Cercetările de ultimă oră arată că, în lume, aproape șapte din zece căsnicii se despart, cea mai mare parte a lor în primii patru până la șapte ani de la întemeiere. Dacă altădată, soții aveau valori morale și religioase înalte, purtându-și „crucea familiei”, cu responsabilitate și nădejde în ajutorul și răsplata lui Dumnezeu, astăzi nu mai au aceeași toleranță și nu mai arată îngăduință. Și, în mod paradoxal și de neconceput altădată, peste 80% din divorțuri sunt „intentate” astăzi de femei, care, devenite acum independente financiar și „emancipate”, consideră că rostul lor nu este doar acela de a fi soție și mamă, ci au dreptul la împlinire și fericire, chiar dacă aceasta este în afara familiei pe care o au și cu altă persoană decât tatăl copiilor lor.

Astfel, încă înainte de întemeierea ei, familia este greu încercată și crunt zguduită de comportamente devenite la modă sau intrate în trend: debutul timpuriu în viața sexuală, uneori la vârste la care partenerii nu sunt maturizați nu doar psihologic, ci nici măcar fiziologic; convietuirea sau coabitarea lor perioade îndelungate, uneori până la despărțire, înainte de căsătorie; clădirea familiei pe unele pseudovalori, de natură fizică, materială, pragmatică și ignorând adevăratele comori ale sufletului și virtuțile unei vieți morale înalte; rigiditatea maritală și violența domestică, fizică și psihică; „apocalipsa comunicării” și „singurătatea în doi”, infidelitatea, avortul și divorțul, pentru a le menționa pe cele mai dureroase și cu efecte asupra nucleului familial.

Știința medicală, ajutată de bioinginerie, promite creșterea duratei de viață a omului, până la promisiunile transumaniste care vorbesc despre „moartea morții” și „înveșnicirea omului”. Deși ne-am aștepta ca această creștere a speranței de viață să ducă la căsnicii longevive și fericite, analizele științifice demonstrează contrariul: numărul cuplurilor care divorțează este mai mare decât al celor care sunt despărțite în mod firesc, prin moarte, odată ce toți au promis, la căsătorie, că doar moartea îi va despărți.

Unul dintre efectele triste ale acestei situații este acela că, în calitatea ei de instituție socială fundamentală, „căsătoria și-a pierdut mult din sensurile sale legale, religioase și sociale, precum și din autoritate. S-a irosit într-o relație de cuplu”, creată în special pentru plăcerea sexuală și emoțională a fiecărui adult. Mariajul și-a pierdut încetul cu încetul locul și în limbaj. Odată cu creșterea diversității de relații intime, oamenii au tendința de a vorbi exclusiv despre «relații» și «parteneri intimi», înglobând căsătoria în această categorie generală. Mai mult decât atât, anumite elite par să creadă că sprijinirea căsătoriei este sinonimă cu discriminarea părinților singuri și tolerarea violenței domestice. Aceasta se întâmplă datorită faptului că în ziua de azi, când oamenii se căsătoresc, intră într-o uniune ce pare foarte diferită de cea în care intraseră părinții sau bunicii lor” (Adina Băran-Pescaru, Familia azi. O perspectivă sociopedagogică, Aramis, București, 2004, p. 69).

Aceiași analiști ai crizei resimțite la nivelul familiei contemporane constată că soluțiile reale la aceste convulsii trebuie căutate în vir-

tuțile de altădată ale vieții umane și creștine și în valorile pe care le-au cultivat soții, părinții și copiii de altădată. Aceasta nu înseamnă a ne întoarce mecanic la niște cutume, socotite de mulți a fi perimate și anacronice, în raport cu realitățile actuale referitoare la relații, convietuire și căsătorie, ci a redescoperi și integra în modul de viață, stilul și valorile omului recent acele idei, concepții și convingeri, acele conduite și comportamente care au oferit familiei din trecut și dintotdeauna stabilitate și împlinire.

În termenii experților, aceasta presupune o promovare a unei reale „culturi a mariajului”, care să încurajeze abstinența până la căsătorie, întemeierea familiilor în baza unor valori morale înalte, nu doar fizice, materiale și trecătoare; promovarea darului nașterii de prunci; armonizarea sufletească a celor doi soți, în vederea întăririi echilibrului și a păcii familiale; urmarea unei vieți morale și spirituale înalte, toate acestea având ca scop nu doar dobândirea satisfacției maritale, a fericirii căminului, aici și acum, ci pentru veșnicie.

Clar și concis, experții în consilierea și terapia problemelor vieții de familie recomandă: promovarea concepției potrivit căreia familia are o valoare fundamentală în istoria neamului omenesc, a popoarelor și a ființei umane; recomandarea unor criterii autentice de alegere a partenerului de viață, soț sau soție, în vederea constituirii unor mariaje solide; educația pentru familie, înțelegând prin aceasta și cultivarea, în cadrul familiei, a unor valori și virtuți înalte, capabile să consolideze cuplul, iar în momentele de încercare sau de cumpănă, să îl ajute să identifice soluțiile reale, în vederea depășirii lor și nicidecum cedarea și dezertarea, prin conflict, separare și divorț; asumarea darului nașterii de copii și educarea lor morală înaltă. Toate acestea trebuie să aibă în vedere transformarea familiei într-o oază de liniște și pace, în vremuri tot mai frământate, și într-un mic colțișor de rai, încă din viața și din lumea aceasta. Sau, în cuvintele aceluiași Sfânt Paisie Aghioritul, fiecare dintre cei doi soți trebuie să se silească și să se nevoiască în a-l „odihni sufletește” pe celălalt și împreună, prin exemplul lor de viață frumoasă și înaltă, a-și odihni familia lor, contribuind prin această pildă frumoasă de viață la îmbunătățirea situației familiei, în general.

Pr. prof. dr. Ioan C. Teșu

Colindele de origine populară în tradiția ortodoxă a poporului român

Plămădite în vatra strămoșească a poporului român, colindele constituie zestrea culturală și spirituală cea mai dragă sufletului românesc. Producții poetico-muzicale ale geniului poporului nostru, ele preced timpul răspândirii credinței creștine în spațiul carpato-danubiano-pontic. Cuvântul colind, colindă sau corindă (în versiunea transilvăneană rotacizantă) a dat nume atât cântecului îndătinat în perioada 24 decembrie – 6 ianuarie, cât și obiceiului colindatului.

În această perioadă a sfintelor sărbători închinate Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei, tinerii și copiii colindau pe la casele românilor, ducând cu ei vestea mântuitoare a Nașterii și venirii Mântuitorului pe pământ. Ne este bine cunoscut faptul că genul colindului a apărut în vremurile îndepărtate ale istoriei strămoșilor noștri scito-traco-geto-daci, peste care s-au suprapus elemente ale culturii romane. Ele ne vin din adânc de istorie. La romani, se colinda cu prilejul *Saturnaliilor* și sărbătorii închinate lui *Sol invictus* (soarele nebiruit).

În zorii apariției creștinismului, în structura colindelor au pătruns elementele învățăturii creștine cu privire la Nașterea și venirea în lume a Mântuitorului Hristos și la lucrarea Sa mântuitoare.

Colindul, ca gen poetico-muzical, este răspândit la toate popoarele balcanice și nu numai. Întâlnim colinde cu conținut creștin și la popoarele anglo-saxone, la cele vorbitoare de limbă germană și la cele slave, însă repertoriul românesc de colinde este cu mult mai bogat decât al acestor popoare.

Nu putem spune cu exactitate care dintre provinciile românești a dat mai multe colinde, ci doar că acestea sunt la fel de frumoase și de bogate în conținut. Când vorbim de originea populară a colindelor, ne referim la faptul că ele sunt creația anonimă a poporului român, deși cei care le-au dat viață aparțin tuturor categoriilor sociale: clerici și mireni, dascăli și dieci sau țărani simpli cu credință creștină adâncă. Modul naiv, arhaic și curat în care au fost alcătuite colindele certifică ethosul curat al poporului român, pentru care credința creștină transmisă acestuia de către Sfântul Apostol Andrei, iar mai târziu de la Constantinopol, a constituit liantul principal care i-a marcat destinul bimilenar atât de zbuciumat și care l-a făcut să reziste în fața încercărilor istorice până astăzi.

Sursele colindului creștin popular trebuie căutate în textele sacre, vechi și nou testamentare, în cântările liturgice de strană consemnate în cărțile de cult, în textul Sfintei Liturghii și în chipurile luminoase și pline de bunăcuviință ale icoanelor ortodoxe.

Dacă ar trebui să ne referim la mediul în care au apărut și s-au dezvoltat colindul și tradiția colindatului, trebuie subliniat faptul că satul românesc a reprezentat dintru început cadrul sau vatra formării sale. Mii de colinde și cântece de stea, cele din urmă fiind de proveniență mai recentă, au fost culese de folcloriștii și muzicienii români din secolele XIX-XX. Aceștia, ascultându-le cântate de țăranii români de la sate, le-au notat pe portative, astfel înscriindu-le în tezaurul de cultură și spiritualitate al credinței ortodoxe românești.

Prima culegere de colinde și cântece de stea a fost publicată de Anton Pann, în anul 1830, aceasta conținând doar textele. Celelalte patru ediții vor cuprinde și melodiile colindelor, însă notate pe psaltichie.

Originea populară sătească a acestor bijuterii ale culturii tradiționale românești este de netăgăduit. Dintotdeauna, colindele s-au cântat, căci prin muzicalitatea lor s-a transmis mai ușor mesajul acestora. De asemenea, trebuie precizat și faptul că s-au cântat și se cântă și astăzi, potrivit datinii colindatului, *antifonic*, adică de către mai multe cete de colindători, așa cum se întâmplă și în seara Prohodului Mântuitorului Hristos.

În textul religios al colindelor, Iisus este deseori reprezentat ca fiu al familiei românești, născut și crescut în spațiul românesc mioritic, fiind îmbrăcat în portul tradițional românesc: *Mititel, înfășețel, în scutec de bumbăcel...* Pe Pruncul Iisus, *vântul bate nu-l răzbate, neaua ninge nu-L atinge*, în sensul că, deși este născut din Maica Domnului fără de tată, pe pământ, totuși, Dumnezeu fiind, toate stihiile și lucrările cosmosului I se supun și Îl confirmă drept Creator și Proniator, Atotțiitor și Atotputernic. El este *Răsăritul Cel de Sus* care a înlocuit vechea credință deșartă în cultul lui Mithra, zeitatea de origine iraniană. *El este adevăratul Soare al dreptății.* Originea și valoarea populară a colindelor sunt exprimate și prin versurile simple cu structură de tip catalectic, precum: *Noi umblăm și corindăm, Florile dalbe, Noi umblăm și corindăm/ Da colac nu căpătăm, Florile dalbe, Da colac nu căpătăm...* și acatalectic: *În orașul Viflaim-u, Veniți toți ca să vedem-u, Domnului și-al nost Domn/ Că astăzi ni S-a născut-u, Împăratul de demult-u, Domnului și-al nost Domn...*, atât de proprii versului și melosului popular românesc. Poliritmia creată de muzica și versurile colindelor, întâlnită frecvent în cântecul popular, arată frumusețea, prospețimea, noutatea și creativitatea românească. Mai mult decât atât, unele colinde sunt alcătuite în maniera doinelor și baladelor bătrânești.

Poporul român a arătat profunda sa iubire față de Pruncul Iisus întruchipat în colinde, încât L-a numit, cu ajutorul diminutivelor, *Pruncuț, Pruncușor,* iar pe Maica Domnului, Măicuță maică sfântă, așa cum întâlnim în colindul următor: *O, Măicuță maică sfântă, Florile dalbe, Ție îngerii îți cântă...* Românul și-a exprimat supravenerarea, pioșenia și dragostea față de Maica Domnului prin aceea că a numit-o *Precista: Coborât-a Moș Crăciun, Din turla bisericii, la icoana Precistii...*

Numeroase exemple de colinde alcătuite în vers simplu, clar și curat sunt dovada clară și indubitabilă a originii populare a acestora. Totodată, ele exprimă și frumusețea, bogăția creativității și credința curată a românilor.

Colindele și folclorul sunt cele mai vechi documente de limbă românească, fiindcă prin intermediul lor ni s-a transmis bogăția limbii noastre. Și, precum din icoane învățăm viața și faptele mântuitoare ale Domnului nostru Iisus Hristos, tot astfel, prin cântul colindelor, ni s-a transmis până astăzi învățătura creștină ortodoxă. De aici decurge datoria noastră de a păstra, cultiva și transmite generațiilor următoare ceea ce am primit prin predanie de la strămoși, adică această moștenire sfântă ce stă drept mărturie a istoriei și existenței de veacuri pe aceste meleaguri a neamului românesc. Întoarcerea și rămânerea la tradiția sănătoasă înseamnă șansa noastră ca români de a dăinui în istorie cu propria noastră identitate românească și creștină ortodoxă.

Pr.conf.dr. Zaharia Matei

CATEHISM - Despre credința creștină

Ce este credința creștină?

Credința îndeobște, este primirea ca adevărat a ceea ce spune cineva care merită să fie crezut pe cuvânt, iar credința creștină este un dar dumnezeiesc în puterea căruia primim ca adevăruri sigure tot ce a descoperit Dumnezeu și învață sfânta Biserică. Zicem că credința este dar dumnezeiesc, pentru că ea este o lucrare a harului lui Dumnezeu care ne luminează mintea, ne încălzește inima și ne mișcă voia, ca să primim și ținem cu nestrămutare drept adevăr neîndoielnic tot ce-a descoperit Dumnezeu. Ea este însă totodată și un merit al omului, pentru că numai cine voiește, crede. De aceea, Dumnezeu răsplătește pe cei ce cred și pedepsește pe cei ce nu cred. „Cel ce va crede și se va boteza - zice Mântuitorul - se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osândi" (Marcu XVI, 16). Cuvintele, „tot ce a descoperit Dumnezeu" însemnează că creștinul trebuie să creadă tot ce a făcut cunoscut Dumnezeu pentru mântuirea lumii prin patriarhii și proorocii Vechiului Testament și prin Iisus Hristos și Sfinții Apostoli în Noul Testament.

Ce este omul și care este rostul său pe pământ?

Omul este cea mai aleasă făptură văzută a lui Dumnezeu, pentru că el singur, dintre toate viețuitoarele pământului, este înzestrat cu minte înțelegătoare, cu simțiri nobile și cu voie liberă. Rolul său în lume este dar să cunoască, să iubească și să cinstească pe Dumnezeu atoateziditorul și atotțiitorul, pentru ca astfel să fie fericit, atât în viața aceasta, cât și în cea viitoare. Se cheamă fericit în această viață sau pe pământ, omul care este mulțumit în cugetul său, de sine și de starea sa. Numim fericit în viața viitoare sau cereasca pe cel care se învrednicește să se împărtășească de viața de veci. Fericirea pământească nu este deplină, pentru că traiul oamenilor pe pământ este scurt și tot felul de piedici îi stau în cale, iar bunurile pământești sunt deșarte și nestatornice. Numai fericirea cerească este deplină, pentru că este veșnică, adică fără sfârșit.

Cine poate fi dar fericit?

Poate fi fericit și în această viață și în cea viitoare, orice om care este plăcut lui Dumnezeu, iar plăcut lui Dumnezeu este omul care crede în EI, Îl iubește și nădăjduește în El. Credința, iubirea sau dragostea și nădejdea sunt dar cele trei mijloace prin care ne facem plăcuți lui Dumnezeu și dobândim fericirea. Nu atingem însă aceste ținte prin orice fel de credință, dragoste și nădejde, ci numai prin credința, dragostea și nădejdea creștină, adică dăcă credem în Dumnezeu, Îl iubim și nădăjduim în El, așa cum învață Domnul nostru Iisus Hristos și sfânta Biserică dreptmăritoare sau ortodoxă de Răsărit.

Unde se află descoperirea dumnezeiască?

Descoperirea dumnezeiască sau cuvântul lui Dumnezeu se cuprinde în Sfânta Scriptură sau Biblie și în Sfânta Tradiție, care din această pricină se numesc și izvoare ale credinței.

Mitropolitul Irineu Mihălcescu - Catehismul creștinului ortodox, Bucuresti, 1941

Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu, chipul mărturisirii și al biruinței prin credință

La 1 iulie 2025, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea doamnei Maria Brâncoveanu cu titulatura de Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu și cu cinstire în data de 16 august.

Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu (1661 - 1729) se dezvăluie neîntrerupt istoriei drept o personalitate creștină de excepție, în tripla sa ipostază de soție, mamă și Doamnă a Țării Românești. Familia Maria și Constantin Brâncoveanu a lăsat moștenire modelul de familie creștină zidită pe fundamentul trainic al dragostei, dăruirii de sine, demnității și jertfei.

Faptele Sfintei Doamne Maria Brâncoveanu mărturisesc profunzimea și puterea valorilor credinței ortodoxe, valori care au călăuzit-o atât în viața de familie, cât și în asumarea deplină a rolului de soție de domnitor.

Ca soție, i-a dăruit domnitorului Constantin Brâncoveanu 11 copii, 4 băieți și 7 fete. Cu devotament, și-a sprijinit soțul în administrarea averii, în dezvoltarea culturii și a învățământului românesc. Ca mamă, și-a crescut copiii în dreapta credință creștin-ortodoxă, cei patru fii rămânând statornici în credința creștină, preferând moarte mucenicească în locul lepădării de credința ortodoxă a neamului românesc.

Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu și-a mărturisit dragostea pentru neamul românesc prin sprijinirea inițiativelor spirituale și cultural-educaționale ale domnitorului Brâncoveanu – ctitorirea de biserici și mănăstiri (Biserica Sf. Nicolae Dintr-o zi din București, mănăstirile Surpatele, Viforâta și Hurezi), restaurarea de lăcașe de cult mai vechi (Cozia, Arnota, Bistrița, Strehaia, Sadova, Gura Motrului, Dintrun Lemn, Curtea de Argeș, Dealu, Snagov), înființarea de biblioteci (la mănăstirile Hurezi și Mărgineni) tipărirea de cărți în română, greacă, slavă, turcă, crearea unui stil arhitectural caracteristic epocii care a ajuns să poarte numele domnitorului (stilul brâncovenesc), dezvoltarea artelor decorative.

În domeniul învățământului, a susținut eforturile soțului său de a ajuta Academia Domnească de la Mănăstirea Sf. Sava din București, activitatea școlilor de la bisericile Sfântul Gheorghe Vechi și Colțea din București.

Și-a purtat cu simplitate și demnitate atât măreția rolului de soție de domnitor, cât și crucea suferinței, a temniței, a durerii pricinuite de decapitarea soțului și a celor 4 fii, și a exilului. Tăria credinței în Cruce și în Învierea în Iisus Hristos i-a dat puterea de a lupta pentru păstrarea vie a memoriei Domnitorului-martir Constantin Brâncoveanu și a ajutat-o să aducă în țară și să înmormânteze pe ascuns, în biserica Sfântul Gheorghe Nou, ctitorie brâncovenească, osemintele soțului său.

Din corespondența cu Hrisant Notara, Patriarhul Ierusalimului din acei ani, dar și din mărturiile cronicarilor și ale diplomaților străini, s-a putut contura profilul emblematic al soției, mamei și Doamnei a Țării Românești Maria Brâncoveanu, dominat de curajul de a înfrunta marile puteri de la acea vreme, sinceritatea și diplomația cu care a reușit să stăpânească situațiile de conflict, determinarea de a lupta până la sfârșitul vieții pentru a păstra neîntinată memoria Domnitorului Constantin Brâncoveanu și a fiilor săi.

Isabela Dragnea

Sfântul Ierarh Nicolae ne binecuvântează și se roagă pentru noi

Sfântul Ierarh Nicolae, prăznuit în fiecare an la 6 decembrie, este **patronul și ocrotitorul parohiei noastre de 25 ani**. Cunoscut, apreciat și cinstit de întreaga lume creștină, el este cea mai expresivă icoană a bunătății și milostivirii lui Dumnezeu față de oameni, precum și model de apărător și mărturisitor al dreptei credințe.
În troparul sfântului descoperim virtuțile ce au împodobit sufletul lui, este numit „îndreptător credinței", „chip blândeților" și „învățător înfrânării". Pătruns fiind de iubirea milostivă față de aproapele și considerându-se un simplu administrator al bunurilor pământești, Sfântul Nicolae consideră că darurile primite de la Dumnezeu se înmulțesc atunci când sunt împărțite cu oamenii aflați în dificultate sau încercări. Astfel, Sfântul Nicolae, prin cuvânt și faptă, a arătat credința sa „lucrătoare prin iubire" (*Galateni* 5, 6), iar timpul vieții l-a trăit ca fiind timp al mântuirii, comuniune cu Hristos și în Hristos (*Galateni* 2, 20). Însă toate aceste virtuți ale Sfântului Nicolae au fost susținute și cultivate mereu prin multă rugăciune. La aceste lucrări ale iubirii sale smerite și milostive, Sfântul Nicolae a adăugat curajul mărturisirii dreptei credințe, prin cuvânt și faptă, chiar în împrejurări dificile.
Nu întâmplător, în pelerinajul duhovnicesc al creștinilor în această perioadă spre Betleem, pentru a-L întâmpina pe Pruncul Iisus Hristos, îl avem împreună-călător și călăuzitor pe Sfântul Nicolae, deoarece, în timpul vieții, el a făcut din viața sa o Evanghelie vie și i-a îndemnat pe oameni să lucreze, cu râvnă sau zel, pentru dobândirea Împărăției lui Dumnezeu.
Lumina duhovnicească pe care ne-o oferă Sfântul Nicolae, an de an, ne îndeamnă să cultivăm valorile sau virtuțile bunătății, smereniei și dărniciei, dar și virtuțile curajului, echilibrului și fermității. Darurile minunate pe care Sfântul Nicolae le-a oferit și continuă să le ofere copiilor de toate vârstele ne îndeamnă să dăruim din puținul nostru celor aflați în suferință, celor neajutorați sau întristați. Astfel, ne asemănăm sfinților lui Hristos, Cel Care, bogat fiind, a sărăcit pentru noi, ca noi să ne îmbogățim cu sărăcia Lui, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel (2 *Corinteni* 8, 9).
Ca în fiecare an, Hramul parohiei noastre este prilej de mare bucurie și înălțare sufletească, atât pentru cei mari cât și pentru cei mici. Anul acesta vom sărbători **Hramul în ziua de sâmbătă 05 decembrie**, având în mijlocul nostru pe **ÎPS Părinte Iosif, Mitropolitul Europei Occidentale și Meridionale**, precum și câțiva preoți invitați. După Sfânta Liturghie arhierească (în Biserica mare) Grupul de tineri ai parohiei ne va colinda, iar copiii din parohie vor prezenta serbarea de Moș Nicolae, care va veni cu daruri pentru cei mici. Vom încheia sărbătoarea noastră parohială cu o Agapă frățească, care se va organiza la parterul clădirii St. Katharina.
Blândul, rugătorul, iertătorul și milostivul Ierarh Nicolae să ne fie tuturor ocrotitor și mijlocitor către Bunul Dumnezeu!

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Parohia noastră are nevoie de o biserică proprie și în acest scop s-a deschis un cont bancar special.
DEVENIȚI CTITORI, SPRIJININD ACHIZIȚIONAREA UNEI BISERICI ORTODOXE ROMÂNE ÎN ZÜRICH!
Donațiile se fac în contul: UBS - IBAN: CH11 0021 5215 3048 5502 K
Für eine rumänische Kirche in Zürich

Mulțumim călduros Prințului Ștefan Dimitri Ferdinand Sturdza și Companiei Déesse Cosmetics pentru imprimarea gratuită a Revistei noastre parohiale.

Parohia Ortodoxă Română Sfântul Nicolae din Zürich
Wehntalerstrasse 451, CH-8046, Zürich, c/o Pfarrei St. Katharina
www.bor-zh.ch

PREOT PAROH ROMICĂ-NICOLAE ENOIU
Tel.: +41 52 3435491; Natel: +41 76 5120452;
Email: r-enoiu@gmx.ch
Slujbele se săvârșesc în Cripta Bisericii Catolice St. Katharina din Zürich.

Școala Parohială: În fiecare duminică la orele 10.30 (cu excepția vacanțelor școlare).
Contact Email: scoalaparohiala.zurich@yahoo.com

Donații, contribuții:
IBAN: CH54 0021 5215 3048 5501 P
Rumänisch-Orthodoxe Kirchgemeinde St. Nikolaus,
Wehntalerstr. 451, 8046 Zürich

Colegiul de redacție:
Pr. Romică-Nicolae Enoiu, Iulia Cârjeu, Milica Enoiu, Alina Bucher
Grafică și tehnoredactare: Alina Bucher